BEKLENMEDİK KARŞILAŞMALAR #3

SALLY THORNE

Usa Today Çoksatan Yazarı

Rosie ve Rüyaların ROMEO'SU

***USA Today* çoksatan yazarı Sally Thorne'da.. yüzünüzü güldürecek romantik bir öykü. *Beklenmedik Karşılaşmalar* serisinin bir parçası olan *Rosie ve Rüyaların Romeo'su*'nda hiç ummadığı yerde beyaz ı prensini bulan Rosie'nin absürt ama bir o kadar da sevimli öyküsüne eşlik edeceksiniz.**

..ri umutlu, diğeri umutsuz iki romantik –alışılmışın dışında da olsa– ilk görüşte aşkı bulur.

Rosie Whittaker ve kız kardeşi, Sevgililer Günü'nü bir spa merkezinde kendilerini şımartarak geçirecektir. Girdiği izolasyon tankının içinde kilitli kalmak tam da Rosie'nin başına gelecek türden bir olaydır. Neyse ki bu talihsiz inciyi yüksek teknoloji ürünü kabuğundan kurtarmaya kararlı, kahraman bir itfaiyeci imdadına yetişir. Rosie'nin ona dair bildiği tek şey rüya gibi bir sesi ve flörtöz bir espri anlayışı olduğudur.

Sakin ol, Rosie. Belki de o beklediğin aşk sonunda seni buldu. Hayatın boyunca beklediğin adam sahiden bu kişi olabilir mi?

Beklenmedik Karşılaşmalar 3: Rosie ve Rüyaların Romeo'su
Sally Thorne
Orijinal Adı: Rosie and the Dreamboat

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Meryem Bülbül
Editör: Aydan Yalçın
Düzelti: Selin Çolak
Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım
Sayfa Uygulama: Aslıhan Kopuz

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

SALLY THORNE

BEKLENMEDİK KARŞILAŞMALAR #3

Rosie ve Rüyaların ROMEO'SU

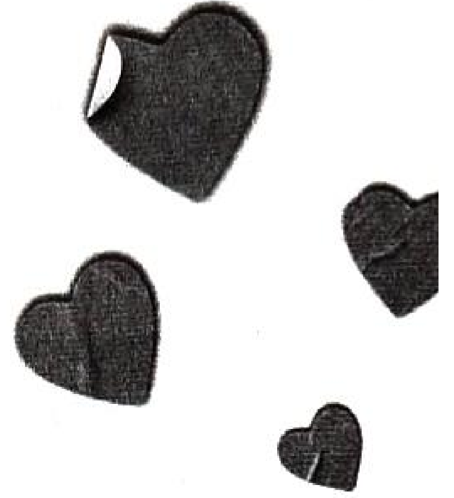
Çeviren: Meryem Bülbül

OLİMPOS®

Beyin fırtınasında üstüne olmayan annem Sue'ya.

Kız kardeşim Bree'yle bekleme salonunda otururken, sessizliği yine aynı şekilde bozdum. Ergenliğimizden beri süregelen bir alışkanlıktı bu. Göz göze gelince onun da benden aynı şeyi beklediğini hissettim.

Seve seve.

"Bugün hayatımın erkeğiyle tanışırım belki," dedim.

Beni sevmesine rağmen öyle bir yüz ifadesi takındı ki benden *aşırı* nefret ediyor sanırdınız. Karşılığında ona sırıttım.

Eliyle etrafı gösterdi. "Tabii, Rosie. Neden olmasın? Eminim buralarda bir yerdedir."

Kintsugi Day Spa'nın bekleme salonunda kar beyazı mobilyalar, yanan mumlar ve dergiler vardı. Vazolar kırmızı gül buketleriyle süslenmiş, sehpanın üzerine kalp şeklinde çikolatalar serpiştirilmişti.

Ucunda ölüm olsa bile onu güldürecektim. "Pabucu yarım, çık dışarıya oynayalım! Sevgililer Günü'nde tanışsak ne romantik olurdu..."

"Kardeşinle pahalı bir çift spasına gelmek maalesef o kadar romantik değil," dedi Bree.

Çikolatanın pembe folyosunu bir papağan maharetiyle soydum. "İyi bir indirim gördüm mü değerlendiririm. Soyadlarımız aynı olduğu için bizi evli sanırlar mı acaba?" diyerek çikolatayı ağzıma attım. "Evet, biraz pahalı ama sen bunu hak ettin."

"Gerçekten de hak ettim," dedi dolu bir ağızla. "Terfi hediyem." Burnundan gülmeye başlayınca sıradaki hamlesinin ne olduğunu anladım. "Biz çift olamazdık bir kere. Ben senin harcın değilim."

"Değilsin tabii. Havalı avukat hanım." Onu dürttüm. "Ama ben de fena sayılmam, değil mi? Perakende sektörü ruhumu öldüremediğine göre demek ki hamurum sağlam benim."

Yüzünde farklı bir ifade belirdi. "Tüm maaşını buraya vermişsindir," dedi.

Haksız sayılmazdı ama buna takılmasını istemiyordum. "Bilmeni isterim ki randevuyu sen terfi almadan önce almıştım. O terfiyi alacağından o kadar emindim ki."

"Şükran Günü dönüşü uçaktaki dergide burayla ilgili bir şeyler okuduğumu gördün, değil mi? Bundan sonra yanında daha dikkatli olacağım ki... pahalı fikirlere kapılma. Ben yeni maaşımla bunu karşılayabilirim ama sen küçük bir çiçekçi kızsın. Kendi payımı vereyim sana."

İnatçı bir tavırla alt dudağımı büzdüm. "Hayır. Ben hallederim."

"Teşekkür ederim, Rosie. Beni çok mutlu ettin. Gelecekteki kocan bastığın toprağa tapan biri olsun, tamam mı?" Bree parmaklarını benimkilere dolayıp sıktı.

Ben de sıktım. "Tapmak isteğe bağlı. Tek istediğim her yerde elimi tutmaya razı olması. Geçen pazartesi işyerinde kovaya düştüm."

"O gelene kadar ben tutarım elini, benim tatlı sakar kardeşim. Tipi nasıl olacak acaba? Şunun gibi mi mesela?"

Duvara asılı, siyah-beyaz çıplak erkek sırtı resmine bakıp kıkırdadık. Görülmemiş derecede kaslı ve parlak su damlacıklarıyla kaplıydı. Bu resim spanın ağda hizmetini temsilen mi asılmıştı acaba?

Bree düşünceli bir sanat eleştirmeni edasıyla elini çenesine götürdü. Haftanın çoğunu takım elbiseyle geçirse de her zamanki komikliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. "Rosie'nin Kocası dalgalar arasında süzülen, kaygan bir su samuruna mı benzeyecek?"

En sevdiğim oyundu bu. "Rosie'nin Kocası hava deliğini smokin ceketinin altında gizleyen ayaklı bir yunus olacak."

Gözleri yaşardı. "Nehirde sürüklenen kaslı, başsız bir gövde olacak."

"Şuna benziyorsa gidip sudan kendi ellerimle çıkarırım," dedim.

Spa görevlilerinden biri içeri girse bizi suratlarımız kıpkırmızı, gülmekten ağlarken bulacaktı.

Gözlerimi sildim. "Herhâlde huzurevinde komşu yataklarda yatarken tanışacağız. Bu saatten sonra kim olduğu ya da neye benzediği umurumda bile değil. Yıllarca bizi eğlendirmeyi başardı ya, o yeter."

"Suç kesinlikle büyükannemde. Senin o romantik, gül yapraklı beynine ekilecek bir fikir değildi o," dedi Bree.

Rahmetli büyükannemizin sözlerini tekrarladım. "Onu görür görmez tanıyacağım."

"Umalım da öyle olsun. Neredeyse on sene oldu, şimdiye elli kez tanımıştın. Bezdim artık. Acele et artık, Rosie'nin Kocası." Bree, inleyerek öne eğildi ve eline bir broşür aldı. "Bugün menüde neler varmış bakalım. Tek bildiğim, bir noktada suya gireceğimiz."

Duvardaki ıslak sırt az kalsın bizi yine kahkahalara boğacaktı.

Neyse ki beyaz üniformalı zarif bir kadın imdadımıza yetişti.

"Günaydın. Kintsugi Day Spa'ya hoş geldiniz ve Sevgililer Gününüz kutlu olsun," dedi. Gözleri ellerindeki iki iPad'den bizim birbirine sarılı ellerimize, sonra pırıl pırıl bir gülümsemeyle yüzlerimize kaydı. "Bayan ve Bayan Whittaker, bu romantik günü bizimle geçirmenizden büyük mutluluk duyarız."

"Biz kardeşiz," dedik aynı anda ve ellerimizi çektik.

Hayal kırıklığına uğramıştı sanki ama hemen toparlandı. "Ah! Affedersiniz. O zaman bugün Kız Kıza Günü. Sizi cennet gibi bir gün bekliyor, seçtiğiniz paket muhteşem bir yolculuk sunuyor. Benim adım Dionne, buranın müdürüyüm. Ekibim sizi şımartmaya hazır," dedi.

Yeni müşteri formlarını doldurmamız için verilen iPadleri alırken, "Ne yaptıracağımızı bile hatırlamıyorum," diye mırıldandı Bree. Tezgâhta bir bardak dolusu kalem varken bu iş için iPad kullanmak yönetimin cömertliğini

gösteriyordu. "Umarım pakete masaj dâhildir. Omuzlarım bayağı arızalı."

"Düzelecektir," diye güvence verdi Dionne. "Size programınızı anlatayım."

Benimse başka problemlerim vardı. Bu sorular neydi böyle, bir çeşit güzellik ordusuna falan mı kaydoluyorduk? "Vitamin ve takviye programım? Retinol yüzdem? Adet döngümün kaçıncı günündeyim?" Dionne'a bakıp gözlerimi kırpıştırdım. "Fitzpatrick cilt tipi ne demek?"

Dionne, "Yanıtlayabildiğiniz kadarını yanıtlayın," derken çok nazikti ama yine de duygularımı incitmeyi başarmıştı. Hırkama sarıldım ve bir düğmemin eksik olduğunu fark ettim.

Neredeyse her soruya çizgi ya da soru işareti koydum. Tertipli ve mükemmel kız kardeşim yetişkin seviyesindeki cilt bakımına dair her soruya cevap verebiliyordu, pembe tüvit ceketiyse âdeta bir Düğme Merkezi'ydi. Kendimi zarif bir annenin beş yaşındaki çocuğu gibi hissetmeye başlamıştım.

Kayıt işlemlerimiz bitince Dionne, "Sekiz uygulamamız var," dedi ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Kızılötesi sauna. Afüzyon duş. İzolasyon tankı. Çamur banyosu. Özel sıcak taş masajımız. Oksijen terapisi, LED ışık terapisi ve son olarak manikür-pedikür. Buradan çıktığınızda bambaşka insanlar olacaksınız."

"Umarım öyle olur," dedim ve ikisi de bana baktı.

Dionne muhtemelen içinden mucize beklemememi söylüyordu. Saçlarımı kestirme vaktim gelmiş de geçiyordu, tırnaklarımdaki ojeler soyulmuş, graffitiye dönüşmüştü. Bitki dükkânında çalışan birinin manikürünü koruması

imkânsızdı. Bir de tırnaklarımın altından toprak kazıyorlarmış... Bu espriyi Bree'ye yapmak üzere aklımın bir köşesine not ettim. Bir yandan da merak ediyordum: *Buradan gerçekten farklı biri olarak çıkabilir miyim? Bakımlı, tazelenmiş bir hanımefendi olabilecek miyim, biraz olsun kız kardeşime benzeyecek miyim?*

Spa merkezinin derinliklerine ilerlerken aniden yüzüme çarpan pasaklı olduğum gerçeğiyle cebelleştim. Ama iyi para ödemiştim, orada olmaya hakkım vardı. Hem zaten kendimi boş vermeliydim. Buraya tamamen Bree için gelmiştik.

İlk durağımız kızılötesi sauna oldu. Dionne'un aklına bir şey geldi ve bize döndü. "Bu paket romantik bir deneyim olacak şekilde tasarlandığı için bazı şeyleri varsaymak durumundaydık. Sauna iki kişilik. Beraber girmenizde sakınca var mı?" diye sordu.

Aynı anda, "Yok," dedik.

Saunanın düğmelerini öğrendikten sonra yalnız kaldık, birbirimize arkamızı dönüp soyunmaya koyulduk. "İçimde bikini var zaten," dedi Bree. "Duş şeysinde, izolasyon tankında falan hep üstümde olur diye düşündüm."

Tabii ki bikiniyle harika görünüyordu. "Ben hiçbir şey getirmedim," dedim.

"Nüdist Rosie, Nüdist Rosie!"

Mecburen banyo paspası kadar olduğu için belime tam dolanmayan havluyla örtündüm. Plansızlığımın cezası çıplaklık ve utanç olacaktı. Otuz beş dakikalık sauna seansını kahkahalar, terler ve birbirimize yaptığımız fesatlıklarla geçirdik.

Saunadan çıkıp bu lüks engel parkurunun sıradaki durağına ilerledik.

Sırada afüzyon duş diye bir şey vardı. Bree'nin bikini getirmeyi akıl etmiş olmasını kıskandım. Görevlilere çift olmadığımızı açıklayınca elime cerrahi maskeye benzer, tek kullanımlık bir külot tutuşturdular. Külotu tek parmağımla kaldırıp kız kardeşime gösterince kıpkırmızı kesildi ve ağlamaya başladı. Gülmekten tabii.

Terapi masalarına yüzüstü uzandığımızda âdeta oto yıkamaya giren birer araba gibi görünüyorduk. Acımasız su fıskiyeleri tarafından bir sıcak suyla bir soğuk suyla dövülürken, kendi kendime bu pahalı acının tadını çıkarmam için yalvardım. Bree bugünden keyif alacaktı, ikimiz için güzel bir anı olacaktı, önemli olan buydu.

Duş bittiğinde küpemin teki yoktu. Görevliler muhtemelen onu bir daha hiç göremeyeceğimi söyledi.

"Afüzyon tanrılarına kurban edildi," dedi Bree, üzüntümü paylaşan bir ifadeyle. "Yenisini alırım ben sana."

"Hep beni bulur zaten," diye sızlandım.

"Daha önce izolasyon tankına girdiniz mi?" diye sordu Dionne, biz sırılsıklam hâlde, üzerimizde bornozlarla beklerken. Bree geriye taralı ıslak saçlarıyla doksanların süper modellerine benziyordu. Bense su samuruna benziyordum. İkimiz de başımızı iki yana salladık. Dionne bizi açık istiridye kabuğuna benzeyen, kocaman iki şeyin olduğu bir odaya götürdü. "Bunlar salonumuza yeni geldi. Sevgililer Günü'ne yetişsin diye dün gece aceleyle kurulum yapıldı. Son teknoloji ürünü, ta Japonya'dan. İlk deneyen müşterilerimiz sizler olacaksınız. Ben bile henüz denemedim," dedi.

"Oh, içinde tertemiz su olacak demek ki," dedi Bree memnuniyetle.

"Kocaman bir klozete benziyor," dedim hayretle. İkisi de beni duymazlıktan geldi.

Dionne'un elinde şimdi başka bir iPad vardı. "Her şey bir uygulamayla kontrol ediliyor. Şimdi ayarlarınızı yapacağız. Bir dahaki gelişinizde bu ayarlar otomatik yüklenecek."

Ben varsayılan ayarları seçtim çünkü bir daha gelebileceğimi hiç sanmıyordum. Bree ise parlayan yıldızlar ve okyanus sesleri eşliğinde gün batımı-gün doğumu ışık sekansını seçti. Dionne bu seçimden bayağı etkilenmişti.

Herkesin Bree'ye nasıl baktığını fark ettim. Kız kardeşim için "her şey dâhil" dediğimde bunu kastediyordum işte. Güzellik, zekâ, kariyer, mizah anlayışı, zevk sahibi oluşu... Annemle babam onun için hiçbir zaman endişelenmek zorunda kalmadığını söylerlerdi. Ömründe hiç kovaya düşmüşlüğü de yoktu. Vahşi doğadaki tüm potansiyel kocalarımın benimle göz göze geldikten sonra bakışları ona kayıyordu. Ben olsam benim de gözüm ona kayardı.

Dionne'dan bir paket kulak tıkacı aldım. "Bunlar rahatsız edici düşünceleri de engelliyor mu?" diye sordum. Esprilerime gülünmesi konusunda kız kardeşime her daim güvenebilirdim.

"İçeride mahsur kalmayız, değil mi?" diye sordu Bree, gözlerinde bir parıltıyla bana bakarak. İçimin burkulmasını Oscarlık bir performansla gizlemeyi başardım. Ben daha önce karanlık ve dar bir alanda mahsur kalmıştım. Her aklıma gelişinde benden beklenmeyecek bir maharetle geçiştirdiğim bir anıydı bu.

Dionne soruyu ciddiye aldı. "Hiç korkunuz olmasın, bunlar tamamen güvenli aletler. Bir sebepten erken çıkmanız gerekirse içeriden açılan bir kol var. İsterseniz birkaç santim aralık da bırakabiliriz?" Parmağını iPad'inde gezdirdi. "Kapalı alan korkunuz varsa sorun değil. Hiç girmeyebilirsiniz, size bir bitki çayı yaparız," dedi.

Ama kız kardeşim bana meydan okuyan bir gülümsemeyle baktı. "Korktun mu?"

"Yoo," dedim. Aslında kapağı tamamen açık bırakmak isterdim ama ben Nüdist Rosie'ydim. Bendeki bu şansla, seans başlar başlamaz bina temizlikçisi bizim camları silmeye gelirdi.

Yalnız kaldığımızda Bree, "Çok eğleniyorum şu an. Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim. Hayatımın en güzel günü," dedi ve suya girdi. Kapağı kapanırken, "Elveda, ebediyen," diye seslendi.

"Elveda, ebediyen," dedim daha az inanarak. Kapağı tamamen kapanınca, ben de kendi tankıma çırılçıplak girip kapağımı kapattım. Çıkan ses araba bagajının kapanma sesiyle birebir aynı olmasa da andırıyordu.

Zifiri karanlıktaydım. Müzik falan seçmemiştim. Neden ben de bir gün doğumu sekansı ayarlamamıştım ki? İçerideki su, hayal edebileceğim en ipeksi, en kaygan, en sütlü, en tuzlu karışımdı. Rahatlamaya çalıştım ama bir türlü rahat edemiyordum. Bir o yana bir bu yana dönerken tek başardığım su sıçratmak ve beni tankın tepesine kaydıran bir dalgalanma yaratmaktı. Kafamı çarptım. "Ah!"

Hiç mi hiç sevmemiştim bu tankı.

Kendime "Keyfini çıkar," diye emrettim ve keyifsiz sesim içeride yankılandı. Bu değerli ve eşsiz deneyimi ziyan

etmek büyük günah olacaktı. Tekrar denedim. "Rahatlatıcı ve eğlenceli bir şey bu."

Bu, *geçen seferkine* hiç benzemiyordu, Bree'ye hiç bahsetmediğim seferkine. Kalbim kulaklarımda atıyordu sanki, tıkaçlar sesini bastırmaya yetmiyordu. Ellerimi ılık suda gezdirdim.

Güvendeyim, asla ciddiye alınmayacak biri değilim.

Başka seçeneğim olmadığından gözlerimi yumarak bilincimin kapanması için uğraştım.

Tepemden gelen tıklatmayla sıçrayarak uyandım. Bree'nin şarkı söyler gibi, "Rosie, uyan," deyişini duydum, sesi boğuk geliyordu.

"Uyandım," dedim. Az önce uyuyan biri için fazla dargın çıkmıştı sesim. Ellerimle kendimi, kapağı, duvarları, tabanı yokladım. İçerinin karanlığı gerçeküstüydü. Sanki iki gözüm de yok olmuştu.

"İnanılmazdı, değil mi? Bir aydınlanma yaşadım. Yarınki toplantıda sunabileceğim bir proje fikri geldi aklıma," dedi Bree.

Ağzımı açtığımda sekiz yaşındaki Rosie'nin yalanı döküldü: "Ben de bir aydınlanma yaşadım."

"Tabii kesin yaşamışsındır, uykucu seni. Hadi, çık artık. Bornozun bende. Şu çamurlu ahıra gidip domuzluk yapalım biraz. Sonra da masaj var," dedi Bree.

"Şunun zımbırtısına basar mısın," dedim. Birkaç saniye bekleyip duvarı yokladım. "Bree, şu zımbırtıya bas. Çok karanlık burası."

"Zımbırtısını bulamıyorum. Hah, Dionne geldi. Rosie'nin zamanlayıcısı kapanmamış. Ve kendisi tamamen çıplak, yani başka yöne bakmanız gerekecek," dedi Bree.

Dionne profesyonel bir neşeyle gülerek, "Sorun değil," dedi. Duraksadı. "Şimdi kapağı açıyorum."

"Çok şükür," dedim karanlıkta. "Lütfen bornozun hazır deyin bana."

Hiçbir şey olmadı.

"Bir saniye," diye teskin etti Dionne. Kız kardeşim kıkırdıyordu.

"Komik olan ne?" Boğazım düğümlendi. Bu şeyin içinden artık bir an önce çıkmam gerekiyordu, çünkü o kötü anıyı geçiştirmek giderek zorlaşıyordu. Önümde kocaman, kapkara bir çukur açıyordu. Dikkatli olmazsam içine düşebilirdim. "Çok komik, Bree. Çıkarın beni artık."

"O kadar... Rosielik bir durum ki," dedi Bree.

Dionne daha kararlı bir sesle tekrarladı: "Bir saniye lütfen. Uygulamayı yeniden başlatıyorum. Şu teknoloji yok mu, bazen insanı çileden çıkarıyor, değil mi?"

"Evet. Özellikle de insanın kardeşi kocaman beyaz bir klozette mahsur kalınca," dedi.

"Mahsur mu kaldım?" Tankın solumdaki duvarını boylu boyunca yokladım. "Manuel kolu çekeceğim o zaman, tamam mı?"

Beni duyduklarını sanmıyordum. Kola benzer bir şey bulamamıştım. Sağımı solumu karıştırmış olabilirim diye diğer tarafı denedim. Tavanı elledim. Ayaklarımı oynatıp etrafı yokladım. Çekilebilecek hiçbir şey yoktu. İki tutamak vardı, onları var gücümle çektim ama hiçbir işe yaramadı. Kulak tıkaçlarım düştü. Nefesim hızlanıyordu.

Doğrulup oturacak kadar alan yoktu. Bacaklarım suyu çalkalayıp durdu.

"Of, artık buradan hoşlanmamaya başladım," dedim.

"Uygulamayı baştan indiriyorum," dedi Dionne ve iki dakika daha ses seda çıkmadı.

"Merak etme, Rosie," dedi Bree ama sesi artık farklı çıkıyordu. "Sen uzan orada, gözlerini kapat. Yüze kadar say. Sesli say ki duyabileyim."

İsteğini yerine getirip saydım. Bittiğinde bana iki yüze kadar saymamı söyledi. Diğer çalışanların seslerini duyuyordum şimdi. Dionne bağırıyordu, "Ürünün yazılımını nereden bileyim ben, Gina? Yepyeni bir model bu!"

Ayaklarıma yakın bir yerden, "Şu hata kodunu Google'da aratıyorum," dedi Bree, mahkemelerde kullandığı yetkin sesle. "Japonca çıktı. Google Çeviri'den bakayım. *Hımm*. Pek iyi bir çeviri değil. Alt Seviye Revye ne ki acaba? Revye ne demek? Ya da fışkiye? Öyle bir kelime var mı ki? Of, anlamadım gitti. Sen saymaya devam et, Rosie. Sesini duyayım."

Beş yüz oldu. Altı yüz. Yedi yüz. Sonra mola verip bir ah çektim. "Lütfen. Lütfen. *Lütfeeeeen*."

"Uğraşıyoruz," diye içimi rahatlatmaya çalıştı Bree. "Basit bir arıza sadece, Rosie. Bir dakikaya kalmaz düzelir. Telaşlanma."

Tankın kapağından yüzüme tuzlu su damlıyor, yanaklarımdan yakıcı gözyaşları gibi süzülüyordu. Dışarıdakiler fısır fısır konuşuyordu. Yoksa bana gülüyorlar mıydı?

Bree telefonunu tankın kenarına dayamış bana polisiye podcast dinletiyordu. Tekdüze bir ses vakayı şöyle anlatıyordu: *Şubat başıydı. Massachusetts eyaletindeki Salem sokaklarında karlar hâlâ erimemişti. Gabrielle Dillinger*

dondurucu soğuktan korunmak için atkısına sıkıca sarındı ve araba galerisindeki işine doğru on dakikalık mesafeyi yürümeye koyuldu. Podcasti öyle uzun süre dinledim ki bütün mahkeme kısmını, hatta sonunda verilen kararı bile duydum.

Bitiş jeneriği çalarken, odaya giren bir adamın sesiyle bölündük. "Bu ne be?" Sesi çok neşeliydi. "Kocaman bir klozete benziyor!"

"Burası yankı mı yapıyor ne?" dedi Bree. Yüzündeki alaycı ifadeyi gözümde canlandırabiliyordum.

"İzolasyon tankı." Dionne'un sesi, mükemmel şekil verilmiş saçları bozulmuş gibi çıkıyordu. "Rahatlamak için. Sizi gördüğümüze çok sevindik."

"Bunu duymaya bayılıyorum. Hey." Kapağım tıklatıldı. "Nasıl, rahat mı içerisi?"

Kollarımla memelerimi ve kasığımı örttüm. "İyi. Gelirken konserve açacağı getirmemişsindir herhâlde, değil mi?" dedim.

Kükreyerek güldü. "Pek de civelekmiş!"

İçinde bulunduğum talihsiz duruma rağmen içim kıpır kıpır oldu ve ona zifiri karanlıktan sırıtarak karşılık verdim.

Yaşça daha büyük başka bir adamın sesi duyuldu, "Hadi bakalım, Romeo, sen hünerini konuştur. Ben de kamyonete gidip işimize yarayacak bir şeyler var mı bakayım."

"Ben gideyim," dedi ilk adam. "Şu yeni aleti denemek istiyordum."

"Senin işin belli, delikanlı." Bot sesleri uzaklaştı.

"Hey, istiridyenin incisi." Adamın sesi şimdi daha yakından geliyordu. Belki yanımda diz çökmüştü. Belki arkadaşına kırılmıştı. "Biz itfaiyeciyiz. Seni birazdan çıkaracağız."

Dionne lafa girdi. "Bir kez daha belirtmeliyim ki salonumuz tanka gelebilecek herhangi bir hasarı karşılamayı kabul etmiyor. Henüz sigortaya eklenmedi, garantisini de başlatmadım. Sevgililer Günü'nden sonra yapılacaklar listemdeydi." Sesine bakılırsa morali epeyi bir bozulmuştu.

İtfaiyeci, "Evrak işleri başa bela," diye hak verdi. "Ama bu onu çıkarmak zorunda olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor."

"Müşteri temsilcisine bağlanmayı bekliyorum ama Tokyo'da mesai saatleri geçti," dedi Dionne.

Yanımdaki ses aynı kararlı tonda yanıtladı: "Tamam, tamam ama anlaşmamızı unutma. Yirmi dakikan var, yoksa Hayat Çenesi'ni kullanırız. Senin bir önerin var mı, istiridye kızı? Manuel kolu çekebilir misin?"

"Çekecek bir şey yok ki."

Odanın öbür ucundan boğuk bir sesle, "Bunda kol var. Şurasında olmalı," dedi. Geri gelip sol tarafımdan tıklattı. "Şuraya bak. Şurada."

"Elime pürüzsüz, kare bir panel geliyor."

"Demek ki buna koymamışlar. Dur bir dakika. İçerisi karanlık mı?" Bu farkındalık sesine kadife yumuşaklığında bir empati kattı. "Gerçekten çok cesursun, tatlım."

Çocuksu bir sesle, "Kardeşim burada mı?" diye sordum.

"Buradayım," dedi Bree ama sesi bir farklıydı. Heyecanlı. Hırkamın eksik düğmesi kadar oynak. İtfaiyecilerin kadınlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. "Ben sıradaki seansa gidiyorum. Personel olayın büyümesini istemiyor," dedi.

"Ha ha. Çok komik." Gülmesini bekledim. Sessizlik oldu. "Sen ciddi misin?"

"Rosie, beni dinle." Tankın diğer yanında, kapağın tankla buluştuğu noktaya doğru konuşuyordu. "Bana güvenmeni istiyorum. Her şey yoluna girecek. Bana güven. Bana güven. BANA GÜVEN."

"Tamam. Haklısın. İkimizin de günü mahvolmasın. İyi eğlenceler." Sesimin neşeli çıkması için harcadığım çaba beni suya batırdı. Tamamen gömülmüştüm, sadece burnum dışarıdaydı.

Komik itfaiyecinin onu kalmaya ikna edeceğini düşünüyordum ama inanılmaz bir biçimde, "Hadi git, hain. Ben ilgilenirim onunla," dedi.

"Sonra görüşürüz, Rosie," dedi Bree, sesi odayı çoktan yarılamış gibi geliyordu.

"Gerçekten gitti mi?"

"Kalpsiz kardeşin gitti, Kabuklu Rosie. Kaldık baş başa. Bir de Frank var ama o daha çok istenmeyen üçüncü kişi gibi."

"Çıkarın beni bu kabuktan. Size yalvarırım."

O çaresiz ama gür kahkahasının etkisi dopamin iğnesi gibiydi. "İstiridye hasatçısı mıyız biz? Frank, bu süslü su tabutunun içindeki kişi her kimse beni gülmekten öldürüyor," dedi.

Frank cevap verdi: "Hünerini böyle mi konuşturuyorsun, Romeo, 'tabut' gibi kelimeler kullanarak mı? Tanrı aşkına, sen bizim PR departmanımızsın be evlat. Eyvah eyvah, şu menteşelere bak. Spacı kadın kaçınılmaz sonu kabullenmek zorunda kalacak." Sonra mırıldanarak bir şey söyledi. Sanırım, "İnsanlar paralarını nelere çar çur ediyor," gibisinden bir şeydi.

İnsanların keman yapraklı kauçuk çiçeğine ne kadar ödediğini duysa düşüp bayılırdı.

Benim komik adam –Romeo?– hayret dolu bir sesle, "Kadının dediğine göre seksen beş bin dolarmış bu," dedi "Duydun mu, Kabuklu Rosie? Şu an *çok* pahalı bir şeyin içindesin. Çok şanslısın yani."

"Gerçekten Tanrı'nın sevdiği kuluyum." Kendime yeni bir meşgale bulmuştum: onu güldürmek. "Aslında şu anda Maldivler'de bir şezlongdayım," dedim.

"Ya?" Sesinde kocaman bir gülümseme vardı. "Bense Buckingham Sarayı'nda bir kanepede uyuduğundan çok emindim. Evet," dedi birine. "Gayet iyi. Kabuklu Rosie cesur kızdır."

Benimle ilgilenme rolünü bu denli benimsemesinden etkilenmiştim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Romeo."

"Hayır, hayır. Bu göt herif sırf gıcıklığına bana Romeo der. Adım Leo."

Frank gür sesiyle, "Biz ona Romeo diyoruz çünkü rüya gibi bir adam," dedi.

"Hı hı, siktir git, Frank, pörsümüş sosisli seni. Ama dediğinde haklı, Rosie. Rüya gibi adamım. Gözünde canlandır ne kadar rüya gibi olduğumu."

Gözümde canlanan tek şey bekleme salonundaki başsız gövde oldu. "Şu anda duyusal yoksunluk çekiyorum. Kulaklarım su dolu. Sen benim için bir sesten ibaretsin."

"*Rüya gibi* bir ses." Leo'nun gülüşünün bir rengi vardı. Daha doğrusu rengârenkti. Gökkuşağının renkleri birbirinin içinde eriyor, zifiri karanlık dünyamı parlak sabun baloncuklarıyla dolduruyordu. Frank'i, "Spacı kadın diğer

müşterileri rahatsız etmeni istemiyor," diye uyardı. "Git bak bakalım müşteri temsilcisine bağlanabilmiş mi?"

Bir sessizlik oldu, sonra Leo, "Orada havalar nasıl, Rosie?" dedi.

"Sana söylemem gereken bir problem var, kardeşim söylemediyse," dedim.

"Söyle bakalım."

"Şey..." Ellerimi yanaklarıma koydum. Ateş gibiydiler. "Ben şeyim de şey..."

"Eveeeet..."

"Çıplağım, o yüzden bu şey açıldığında..."

"Kendim dâhil herkesin gözlerini bağlayacağım ve sana bir havlu vereceğiz."

"Beni bırakıp gittiğine inanamıyorum." Üzüntüm, iki buçuk santimlik Japon çeliğinin arkasından bile duyulabilecek yoğunluktaydı.

"Paçayı kurtarmasına fazla kolay izin verdin. Ama ona ihtiyacımız yok. Biz bize yeteriz. Sen çıkana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Sana bunun sözünü verebilirim. Tuvalete gitmen gerektiğini söylemediğin için öyle rahatladım ki."

"Hemen sevinme. Bu şeyin sifonu yok gibi duruyor."

Yine gülümsüyordu, emindim bundan. "Sevdim seni, Kabuklu Rosie. İnanır mısın, gün içinde kurtardığım insanların yarısı çıplak oluyor. Neden herkes bu kadar çıplak?"

"Kâfiriz çünkü."

"Kâfirler! Ben sürekli giyinik dolaşarak hayatımı boşa mı harcıyorum yoksa?"

İki kaşımın arasından aşağı bir damla süzüldü, terliyordum galiba. "Duruma göre değişir. Sizin üniformalar çok güzel. Şu an üstünde o üniformadan mı var?"

"Vay, flört etmeye başladı! Üstümde ne var demek?" Bir yandan kahkahalara boğulurken bir yandan da mahsur kalan oymuş gibi üstümdeki kapağı tokatladı. Vurdukça üzerime yoğuşan damlacıklar yağıyordu. "Striptizcilerin giydiği dapdaracık itfaiyeci kıyafeti var üstümde, yanıcı maddeden yapılmış."

Az önce meslektaşından azar işittiğinde ses tonunun bir anlığına nasıl bozulduğunu hatırladım. "Nesneleştirdim seni. Üzgünüm."

Sevecen bir şekilde yanıtladı, "Değilsin. Herkes yapıyor. Bu da benim çilem. Neyse, bunun içine neden girdiğini sorabilir miyim? Ceplerini boşaltıp rahatlaman mı gerekti?"

"Kız kardeşim terfi etti de bir günlüğüne onu şımartayım dedim. Ama sonra tam da benim başıma gelecek bir şey oldu işte."

"Hımm. Bir bahtsız bedeviyle mi görüşüyorum şu an?" Kafa salladığımı hissetmiş gibi devam etti. "Ben profesyonel bir bahtsız bedevi rehberiyim, o yüzden hiç canını sıkma. Emin ol bu hafta gördüğüm en tuhaf şey bu değil."

"Gerçekten mi? Çok utanıyorum."

"Salon utansın. Senin suçun yok."

Bu kesin tavrı gerçekten de içime biraz su serpti. Ama iç geçirmeden edemedim.

"Benim için öyle tipik ki. Sabahtan beri bir düğmemi, bir de küpemi kaybettim. İki tank vardı, Bree öbürünü seçti. Ne de olsa akıllı, becerikli kardeş o. Gitmemesi için daha çok ısrar etmeliydik." Sustum ama ondan bir cevap gelmeyince kalbim hızla çarpmaya başladı. "Orada mısın?"

"Buradayım. Frank mesaj atmış da... Salon sahibini arıyorlarmış." Hafif bir bildirim sesi, ardından etkilenmiş

bir ıslık duyuldu. "Pastanede deprem ha? Bingo kartımda bu yoktu. Grup sohbetimizde her gün yeni bir macera paylaşılıyor."

"Bu izolasyon tankının fotoğrafını da paylaştın mı yoksa?"

"Peynir de!"

"Ha ha. Lütfen dikkatimi dağıtmaya devam et," dedim. Ellerimi kaldırıp kapağa dokundum. Yüzüme yakıcı tuz damlaları yağdı. "Off, tuzun hiç acıması yok. Daha çok sürer mi sence?"

"Sürmez sürmez," diye neşeyle yalan söyledi.

Frank'in sözlerini hatırladım. "Senin işin hünerini konuşturmak ve biz zavallı çıplak avanakları sakinleştirmek. Senin PR departmanı olduğunu söyledi," dedim.

"Benim süper gücüm bu. Konuşarak duvardaki boyayı bile yumuşatıp dökerim. Anneme sor inanmazsan, sana anlatsın." Sustu, sonra ekledi: "PR departmanı. İçimden kötü bir ses bunun Parlak Romeo anlamına geldiğini söylüyor. Günün birinde fıttırıp hepsini sırayla boğazlarsam benim şahidim ol. Çileden çıkmama ramak kaldığını anlat herkese."

"Al benden de o kadar. Bir gelişme var mı?" Sesim gerginlikten tizleşmişti.

"Sorayım." Şöyle bir telefon konuşması yaptı: "Hıhı. Hıhı. Hıhı. Hıhı. Görüşürüz." Telefonu kapattı. "Tamam. Frank dedi ki Dionne demiş ki salon sahibi bu sikik zamazingonun kılına zarar gelirse itfaiyeyi dava edecekmiş. İstiridye şirketinden İngilizce bilen birinin aramasını bekliyorlarmış, birazdan arayacakmış."

Bekleme odasında Dionne'un beni baştan aşağı süzüşünü hatırladım. Bu şey kadar kıymetim yoktu. "Benim dava açmamdan pek korkmuyor gibiler."

"Senin başlarını ağrıtmayacak tatlış biri olduğunu umuyorlar. Ama bence bir avukat ayarla, bebek. Ben senin şahidin olurum. Tüm bunlar bittikten sonra birlikte Maldivler'e gideriz."

"Nasıl bu kadar çabuk birbirimizin mahkeme şahidi olduk?"

Ses tonundan eğlence damlıyordu. "Hiç bilmiyorum inan ki. Belki birbirimizi temsil de ederiz."

"Gerek yok. Kardeşim avukat. Bu arada kendisi bekârdır da."

Bunun başka şekilde tarif edemeyeceğim sanırım: *Burun kıvırdı.* "Bana onu mu ayarlamaya çalışıyorsun? Gerçek yüzünü gördük onun. Beni senden kimsecikler ayıramaz, Kabuklu Rosie."

"Para alıyorsun karşılığında," dedim gülerek. "Sevgililer Günü romantik inzivamın tamamen boşa gitmediğine sevindim."

"Aaaa! Bugün Sevgililer Günü mü? Şimdi anlaşıldı."

"Ne anlaşıldı?"

"Sabah sokakta bir kadın bana bir gül ve numarasını verdi. Sonrasında arkadaşlar çok dalga geçti."

İçimde çakan kara ve kızgın şimşeklere hazırlıksız yakalandım. Kaşlarımı çattım. "Aman ne güzel," dedim.

"Aa, bir dakika! Demek buna alametti! Rosie, gül! Böyle bir günde kurtarılmak için yaratılmışsın sen."

Bunu düşünerek mırıldandım, "Ben hiç kimse için yaratılmamışım, inan bana. Sen beni bırak git. En iyisi bu."

"Orada bana da yer var mı?" Bir sürtünme sesi geldi. Tankıma yaslanıyordu galiba. "Flört dünyası korkunç, değil mi? Rüya gibi bir itfaiyeci için bile birini bulmak imkânsız. Hinge uygulamasıymış. 'Uygulamaması' demek lazım asıl. Ne diye hesabımı şikâyet edip duruyorlar?"

"Frank'in dediği kadar rüya gibiysen seni bot sanıyorlardır."

Sesi tiz bir ıslığa dönüşene kadar güldü. "Uygulama kullanırsam kişiliğim ön planda olur diye düşünmüştüm. Ama onun yerine robot olduğumu öğrendim."

"Sen benim izolasyon tankı halüsinasyonumsun."

"Şimdi her şey anlaşıldı. Demek bu yüzden hiçbir kurtarma operasyonuna liderlik edemiyorum. Meğer gerçek değilmişim. Ya da belki de sadece tatile ihtiyacım vardır."

"Maldivler'e gideceğiz ya."

"O günü iple çekiyorum. Bana kendinden bahsetsene." Yumuşak bir inilti duydum. Geriniyordu galiba. "Şu anda yeni bir hızlı buluşma türü icat ediyor olabiliriz."

"Buluşmanın başarılı geçmesi için kadının hareketsiz ve duyusal yoksunluk içinde olması gerekiyor yani?"

"Kulağa cennet gibi geliyor. Ben de bir deneyeceğim sen çıkınca. Gerçi karşılıklı ilk izlenimleri biraz sınırlıyor gibi."

Bunu düşündüm. "Çok da sayılmaz. Hoş bir sesin var ve çok komiksin."

"Ben de aynısını senin için düşünüyordum." Frank odaya dönmüş olmalıydı ki Leo ekledi: "Son durum nedir? Açmıyor muyuz artık? Bu kızı daha Maldivler'e götüreceğim ben."

"Sakin ol, Romeo. Sen iyi misin, Rosie?"

"İyiyim. Susamaya başladım sadece. Bir de çişimin geleceği ânın yaklaştığından korkuyorum. Ama Leo çok cesur olduğumu söylüyor." Niye böyle çocukça bir şey demiştim şimdi? Çünkü Leo'nun nasıl karşılık vereceğini biliyordum ve tam da beklediğim gibi sıcak, sevgi dolu ve tatlı bir karşılık verdi.

"Bu mahallenin en cesur kabuklu kızı o."

Onun bu cömert nezaketi gözlerimi beklenmedik yaşlarla doldurdu ve yaşlar süzülüp artık içinde turşuya döndüğüm o melun tuzlu suya karıştı. Leo kim bilir şimdiye dek kaç kişiye kendini böyle hissettirmişti? Kaç kişiye kurtarılacak bir nesneden ibaret olmadıklarını hatırlatmıştı?

"Sen bir numarasın, Leo," dedim ona.

Kesin gözleri parlıyordu şu anda. "Duydun mu, Frank?"

"Tamam, tamam. Bu çocuğun egosunu daha fazla şişirme. Yeter artık, dava edeceklerse de etsinler. Şefi arayıp izin alacağım."

"Eğer tamam derse, ilk ben deneyeceğim," dedi Leo.

"Olmaz, evlat. Sen orada otur, paniğe kapılmasını önlersin..." Frank'in sesi giderek uzaklaşıyordu.

"İşini yapmana izin vermiyorlar," diye ithamda bulundum karanlığın içinden.

"Benim yüzümden. Ciddiye alınması zor biriyim."

Stajyer bir çocukla mı flört ediyordum yoksa? "Kaç yaşındasın"

"Aa, güzel, hızlı buluşmaya döndük demek. Yirmi yedi. Sen?"

Rahatlayarak nefes verdim. "Yirmi beş. En sevdiğin ev bitkisi hangisi?"

Bir süre düşündü sanırım. "Yapma ve tozlu olanlar. Senin?"

"Burada hapsolmuş olmasam asla itiraf etmezdim ama..."

"İyice eğildim... kulağım kapakta... öğrenmezsem çatlarım..."

"Yelken çiçeğini çok severim," dedim.

"Bunu itiraf ettiğine inanamıyorum. *Aman Tanrım,* Rosie. Sana bakış açım tamamen değişti."

"Gerçekten mi?"

Tabii ya. Cana yakınlığının ve flörtözlüğünün ucu buraya varacaktı demek. Bree'yi gördüyse, yedeğinin onu hayal kırıklığına uğratacağı kesindi. Havluma sarınıp *Halka*'daki kız gibi çıkacaktım bu tanktan. O an kıkır kıkır güleceğinden emindim.

Gülümsemesinin harika görüneceğinden de emindim.

Düşüncemi yarıda kesti. "Yelken çiçeğinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama Google'da araştırıyorum. Tamam. Bunun nesi utanç verici?"

"Ev bitkilerinin en banali çünkü, ama ben o dramatik hâllerini seviyorum. Yanından geçerken yapraklarının yerlere kadar eğildiğini görürsün. Ölmek üzere, dersin. Üzerinden kamyon geçmiş belli ki. Bir saat suda beklettikten sonra bir bakarsın dimdik duruyor, *İyiyim ben, iyiyim, yaşıyorum* der gibi. Sonra yine ölümün eşiğine gelir. Bitkiler âleminin sabah akşam bayılan Viktorya dönemi leydisidir."

"Tankın ampul gibi parıl parıl parladı, bundan bitkilere çok meraklı olduğun sonucunu çıkarıyorum."

"İşim bu. Butik bir bitki dükkânında çalışıyorum. İlk müdahale ekibinde olmak kadar soylu bir iş değil tabii.

Veya avukat olmak kadar. Ya da ailemin benim için hayal ettiği 'gerçek mesleklerden' herhangi biri kadar."

"Ama ikimizin bir ortak noktası var, o da bir şeyleri hayatta tutmak. Ben önceki hayatımda yelken çiçeği olabilirmişim."

"Neden ki?

"Annemin hep dediği gibi, gelgitlerim var. Bazı günler gerçekten de bir süre suda bekletilmem gerekiyor."

Bu şakayı bana bıraktığına inanamadım. "O kadar faydalı değil bence," dedim.

Kahkahasındaki elektrik akımı metal tanktan suya, tenime ve kemiklerime yayıldı. Yine o renkleri görüyordum şimdi; karanlıkta fır dönüyor, süzülüyor, yanıp sönüyorlardı.

"Gülüşünü çok sevdim," dedim kendimi frenlemeyi unutarak. "Resmen rengi var."

"Ne renk?"

"Sütlü pastel gökkuşağı."

"Duyusal yoksunluğun kafası geldi galiba?" Benden ziyade kendi kendine konuşur gibiydi. "Daha önce gülüşüme hiç iltifat edilmemişti. Sütlü pastel gökkuşağı demek. Orada neler yaşıyorsun sen?"

"Şikâyet edebilir miyim?"

"İzin verilmiştir. Bu yüzden buradayım ya. Söylen bana."

"Buradaki su öyle sümüksü ki sanki bir sümüklüböceğin karnında yatıyorum."

"Aman TANRIM," dedi dehşetle.

"Tuz dudağımdaki çatlakları yakıyor. Lütfen bir daha kapağa vurma çünkü tavandaki tuzlu su gözlerime damlıyor. Dirseklerim duvarlara çarpıp duruyor. Mesanem çev-

rimiçi olmak üzere ve imzaladığım belgede bu şeyin içine işersem bin lira tank temizleme ücreti ödemem gerekeceği yazıyordu."

"Biz kapağı açmadan hemen önce, mürekkebini salan bir mürekkep balığı gibi boşalt mesaneni." Yumruğunu sıkıp havaya kaldırdığından emindim çünkü Vikingler gibi konuşmuştu. "Bir sümüklüböceğin karnı ha? Rosie, sendeki kafa var ya. Ah o sendeki kafa."

"Bendeki kafa mı? Asıl sendeki kafa!" Gülmeye başladım.

"Az önceye kadar kafam olduğundan bile haberim yoktu. Ee? Başka şikâyetin var mı? Tankla ilgili olması şart değil."

"Ailem, tüm potansiyel ruh eşlerim... bana değil kardeşime bakıyorlar. Ama sorun değil çünkü o her şey dâhil biri. Midem deli gibi guruldayor. Bu kadar galiba. Tüm önemsiz şikâyetlerimi dinledin."

"Hepsini tek tek not aldım. Biraz daha dayan. Çıkaracaklar seni."

"Özel bir istekte bulunabilir miyim?" Galiba kafa salladı. "Beni sen çıkar. Onlar çıkarmasın."

"Hiç umutlanma, tatlım. O kamyondaki neredeyse hiçbir alette benim parmak izim yok." İç çekti ve kederli kederli ekledi: "Eyvah. Yapraklarım eğiliyor. Annem hep 'Bu hüzünlü yakışıklının derdine kimse deva olmayacak mı?' diye alay eder benimle."

"Sadece biraz ilgiye ihtiyacın var. Şanslısın ki ben yelken çiçeği uzmanıyım. Al bakalım." Bir elimi kaldırdım ve hayalimde canlandırdığım yeşil yapraklara şakır şakır su serptim. "İyi geldi mi?"

"Çok."

"İş arkadaşların seni sürekli küçümsemeseydi, kendini daha iyi hisseder miydin? İşinde çok zorlanıyor musun?"

Biraz durup düşündü. Ben de o sırada suda bacaklarımla kürek çektim.

"Aslında işle gayet iyi başa çıktığımı düşünüyorum. Ekibi, işin ritmini, her günün farklı olmasını, garip durumlara düşmüş kafa dengi çıplaklarla konuşmayı seviyorum."

Gülümsedim ve onun olduğu taraftaki duvara dokundum. "Şu an konuştuğun kişi de dâhil mi?"

"Tabii. Gayet anlamlı bir iş bu. Tek sorun, vardiyam bittiğinde ve önümde birkaç boş gün olduğunda ne yapacağımı bilememek. Bir gün sonra yapraklarım eğiliveriyor. Bu mesleği bir işe yaramak için seçtim. Ailemizin mottosudur bu: 'Bir işe yara.' Ama ben onu bile beceremiyorum."

"Bugün ekibindeki herkesten daha çok işe yaradın."

"Eğitimde öğrendiklerimi pratiğe geçirmek istiyorum ama fırsat bulamıyorum." Uzun bir duraksamadan sonra ekledi: "Sanırım son zamanlarda neden kendimi bok gibi hissettiğimi bulduk. Bu terapi seansı için sana ne kadar borçluyum? Kredi kartımı kapağın kenarından geçirebilirim."

Şakasının arkasındaki burukluğu duyabiliyordum. "Peki, iş dışında vaktini nasıl geçirirsin?"

"Spor salonuna giderim. Yanıcı striptizci kıyafetimi ütülerim. Annemin evine uğrayıp turşu kavanozunu açarım. Ruh hâlim hızla çökerken tüm kavanozu mideye indiririm. Bir işe yaramam gerektiğini dinlerim."

"Turşu sever misin? Bana bayılırsın o zaman."

"Ağzım sulandı, Kabuklu Rosie," dedi seksi ve oyunbaz bir tavırla. Artık bir süredir aklımda dolanan düşünceyle yüzleşmek zorundaydım.

Bu çocuk çok seksi.

Sonra altını çizmem gereken bir şeyi anımsadım. "Ben kardeşim gibi göz kamaştırıcı değilim."

"O öyle miydi ki? Gerçekten mi?" Sesine bakılırsa pek ilgisi yoktu. "Tek hatırladığım, zavallı Rosie'mi terk edip gittiği."

Bu çocuk çok tatlı.

"Eh, ona kıyasla ben geç çiçek açtım."

"Bazı güller geç açarmış."

Bu çocuk çok hazırcevap. Üstünde itfaiyeci üniforması var. Her şey dâhil.

Tıpkı kardeşim gibi.

"Sabah birinden gül aldığıma hâlâ inanamıyorum," dedi düşünceli bir sesle.

Şu görünmez kadının şansını denemesi, muhtemelen şu anda telefonuna bakıp ondan mesaj beklemesi yine sinirime dokundu. Görme, dokunma ve netlikten yoksun karanlık dünyamda bu kıpkırmızı duyguyu görmezden gelemiyordum. O gülü alıp kafasını koparmak istedim. O hoş, cilveli jesti alıp dokuz dolarlık babetlerimin topuğuyla bir güzel ezmek istedim.

"Ne oldu?" diye sordu. Duygularımı sezebiliyor muydu? Açık konuşacaktım. Artık umurumda değildi.

"Saçma gelecek ama kırmızı güllü kadını kıskandım."

"Yaa. O senin tırnağın olamaz ki."

"Senin ne kadar komik ve şapşal olduğunu bilmemesine rağmen verdi o gülü. En kötüsü de bu."

Sesi çok şaşkındı. "Sen benim pırıl pırıl kişiliğime vuruldun demek? İstiridye kabuğunun yapay zekâsı olmama rağmen?"

"Bu kadar sevimli olmanın başka açıklaması olamazdı zaten." Hiçbir şey göremesem de onu tavana bakıp gülümserken ve keyifle gerinirken hayal ettim. "Sana bir hobi lazımdır belki de. Evcil hayvana ne dersin?" dedim.

"Anneme göre en iyi çözüm bir eş. Ama gelinler ağaçta yetişmiyor."

Bunun içimi ürpertmesi garipti. Hemen geçiştirdim. "Küçük başla. Evine bir saksı bitkisi önerebilirim."

İnledi. "Satış konuşmasına başladık. Sen ormanda yatıp kalkıyorsundur kesin?"

"Dört direkli bir yatağım vardı, dört yanı sarmaşıkla kaplıydı."

"O iyiymiş bak. Bu civarda eğlenceli çalışanları olan iyi bir bitki dükkânı önerebilir misin?"

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. "Bir düşüneyim."

"Sevgililer Günü'nde bir kapsülün içinde sıkışıp kalmışsın. Bitki dükkânları için yoğun bir gün değil mi bugün?"

"Çoğu insan çiçekçiye gider ama bizim için de hareketli bir gün. Patronum yine de izin verdi. Bree dışında kimse nerede olduğumu bilmiyor. Kendisi Şımarma Olimpiyatları'nın yarı finaline gelmiş midir acaba?"

"O benim kara listemde," dedi Leo kötü kötü.

"İyi ki gitmiş. Yoksa şimdi onunla konuşuyor olurdun."

Çekici dalgalara bürünmüş nemli saçları, harika düzgün dişleri ve doğuştan uzun kirpikleriyle karşısında oturuyor olurdu. O yanımdayken potansiyel kocamı bulmam imkânsızdı. Sözlerimin kulağa ne kadar haince geldiğini fark ettim. "Benimle dalga geçmeyi kesmezdi. Benden daha komiktir."

"Ben seninle dalga geçmesine izin vermezdim." Sesi... monoton muydu? Bir dakika. Sahiden bana karşı korumacıydı.

Onun sesi dışındaki dünyayla bağlantımı yitiriyordum. Işığı, sesi, kendi bedenimin ağırlığını... Bir daha hiç kuru olacak mıydım? Ve neden kalbim göğsümde yavru kuş gibi kanat çırpıyordu?

Bakımsız tırnak uçlarımı tankın yan duvarına sürttüm. "Diğer bakımları kaçırdığıma üzülüyorum biraz. Tırnaklarımı güzel bir renge boyatacaktım."

"Tatlım, sana öyle çok borçlandılar ki. İşler benim istediğim gibi giderse burada ömür boyu bedava manikür yaptıracaksın."

"İşler hep senin istediğin gibi mi gider?"

"Bundan böyle gidecek. Bu durumla başa çıkma şeklin beni çok etkiledi. Hamurun sağlammış."

Bu cümle zihnimde bir süre yankılandıktan sonra hafızamdaki yerini buluverdim. "Aa, aynısını sabah dokuz gibi bekleme odasındayken Bree'ye söylemiştim. Hamurum sağlam."

"Bunu bildiğine sevindim."

"Yine de kaç kere kurtarılmaya muhtaç durumlara düştüm. O zamanlar neredeydin?"

"Tamamen kaytarıyordum," diye şakama katıldı. Sesi, hayatımda duyduğum en sıcak ve cana yakın sesti. "Ne zaman kurtarılman gerekti de gelmedim peki?"

O anı zihnimde canlandı. Kötü olan. "Şeyyy..." Tüm vücudumu esnetip ayak parmaklarımı tankın bir ucuna, parmak uçlarımı diğer ucuna değdirdim. *Bir şey* hissetmeye

ihtiyacım vardı. Başka bir örnek bulmak için tüm hafızamı yokladım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Şakadan sinirlendi. "Sadece *şeyyy* deyip susamazsın, tüm merakımı uyandırıp sonra sessiz kalamazsın. Bu seferkinden daha mı kötüydü?"

"Üniversitedeki ilk yılımda başıma gelmişti. O zaman orada olmanı gerçekten çok isterdim."

Sesimdeki değişikliği fark etmiş olacak ki ciddiyetle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir arabanın bagajında kilitli kaldım."

Hayrete düştü. "Onu nasıl becerdin?"

"Biri beni bagaja koydu."

Hayatımda dediğim bir şeyi geri almayı hiç bu kadar istememiştim. O an dikkatinin dağılmış olması için dua ettim. Telefonla konuşuyor olmasını. Ama şans benden yana değildi.

"Bunu sana kim yaptı?"

"Bir grup erkek bana zorbalık yapıyordu. Nereye gitsem oradaydılar. Her merdivenin dibinde. Otoparkta. Elebaşları bana kafayı takmıştı."

"Neden?" Leo öfkeyle nefesini verdi. "Özür dilerim. Ne yaparsan yap buna neden olmuş olamaz."

"Nedenini bilmiyorum. Pisliğin tekiydi. Her zaman nereye gideceğimi biliyordu ve... orada beliriyorlardı. Öylece dikiliyor, yolumu kesiyor, bana gülüyorlardı. Kampüs güvenliğinin dikilen insanlara karşı yapabileceği bir şey yoktu. Açıklaması çok zor ama onların yanından geçemiyordum, kaygı seviyem tavan yapmıştı. Elebaşıyla bir dersimiz aynıydı, gözlerini kırpmadan bana bakardı, ölmemi istiyormuş gibi."

"Tam adını ve doğum tarihini alabilir miyim?" diye sordu Leo tatlı tatlı. "Mümkünse sosyal güvenlik numarasını da? Bir cinayet işlemem gerekiyor da, lütfen."

"İşler bir öğleden sonra arabamın bagajında bir şey ararken çığırından çıktı. Güpegündüz. Bir anda dizimin arkasına bir şey çarptı ve yüzüstü bagaja düştüm. Bacaklarımı içeri sokup kapağı kapattıktan sonra üzerine oturup gülerek sigara içtiler. Cep telefonum yolcu koltuğunda kalmıştı. Bu... uzun zamandır aklıma getirmediğim bir olay."

"Bunu hatırlamak için pek iyi bir zaman değil. İşimde o kadar da iyi değilmişim, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı ama bu olayı artık geçiştirmemeye kararlıydım. "Bir öğrenci kulübünün işi miydi bu? Neden ben ciddiye alınmayacak biriydim? Bir erkeğin gözünde yani, neden?"

"En olası senaryo, senin dikkatini çekmek ya da seni korkutmak istemesi ama psikopat bir mağara adamı olması." Leo'nun sesi oldukça endişeli çıkıyordu. "Hey. Nefeslerinin hızlandığını duyabiliyorum buradan."

"Elimde değil. Şu anki durum çok benzer." Üzerimdeki pürüzsüz metalin ne kadar itersem iteyim kımıldamaması–

"Ama bu sefer dışarıda ben varım. Onlar değil. Ve ben kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Nefes al."

Bunun üzerine uzun bir nefes verip tekrar sakince uzandım. Kendimi hikâyeyi bitirmek isterken buldum.

"O olaydan sonra okulu bir nevi bıraktım. Stresi kaldıramıyordum, aileme anlatmaya da utandım."

"Giderek azıtmışlar. Sapıkların yöntemidir. Sen o durumdan kendi kendini kurtarmışsın. Bence çok akıllısın."

"Elebaşı şimdi Wall Street'te borsacı, bense bir ev bitkileri dükkânında çalışıyorum. Bitkiler... güvenli." Yüzümü ovmaya çalıştım ama tuz dayanılacak gibi değildi. "Bu hikâyeyi Bree'ye bile anlatmadım. Çapraz sorguya çekerdi."

"Yakında öğrenecek, çünkü o adamı öldürdüğüm için idam sırasında olacağım." Sesi tankın kenarına daha da yaklaşmış gibiydi. "Tekrar söylüyorum. Beni dinliyor musun? Şu an çok ama çok cesur davranıyorsun ve anlaşılan zaten hep cesurmuşsun."

"Ya, tabii. Halbuki olan bitenin kaydını tutmalıydım. Polise ihbar etmeli, koruma kararı istemeli–"

Sesi emrediciydi. "Dur. Elinden gelenin en iyisini yapmışsın, tıpkı şimdi yaptığın gibi. Bu tecrübenin seni mahvetmesine izin vermemişsin. Komik, zeki ve nazik kalmayı başarmışsın. Hayatta kalmışsın. Çoğu insan yapamıyor bunu. İnan bana."

Mesleğinin zorlu taraflarını tahmin etmekte bile zorlanıyordum. Buna rağmen her ortama gülümseyerek giriyordu. Bu kadarından emindim.

Telefonu "Disco Inferno" melodisiyle çaldı.

"Frank? Hıhı. Hıhı. Hıhı. Siktir, ben konserve kutusu gibi açacağım bunu artık. Daha fazla bekletemeyiz. Evet. Getir o zaman. Bana bir daha Romeo dersen onu kıçına sokarım. Seni seviyorum, hoşça kal."

Çağrının sonlandığını belirten hafif bir bip sesi duydum.

"Başlıyoruz. Dionne denen kadın ortalığı ayağa kaldıracak ama eninde sonunda seksen beş bin doları mahvetmemizi izleyecek. Şimdi kendini biraz hazırlamanı istiyorum. Gürültülü olacak. Yukarıdan bir sürü erkek sesi gelecek ama unutma, şu an bagajda değilsin. Buradasın,

benimlesin ve seni oradan çıkaracağım, keşke o zaman da çıkarabilseydim."

"Biliyorum. Hayatta kalan biri olduğumu görmemi sağladın, teşekkür ederim."

"İyi iş çıkardın, Rosie."

Ben de kendimle gurur duyuyordum. "Bugün olanlar büyük bir macera oldu, değil mi?"

"İleride ne kadar muhteşem bir hikâye anlatacağını düşün." Bir an duraksadı. "Bunu en son yaşlı bir kadına söylemiştim, nasıl becerdiyse çıplak ayağını rögar kapağına sıkıştırmıştı. Bana kabalığımı ve ciddi olmam gereken durumlarda profesyonelce davranmadığım için beni İtfaiye Teşkilatı Başkanı'na şikâyet edeceğini söyledi."

"Eğer öyle biri olsaydı başın derde girebilirdi."

Kahkaha. Elektrik. Gökkuşağı. Yahnimin içinde fokurdadım.

Ağır ayak seslerinin yaklaştığını ve Dionne'un konuştuğunu duyabiliyordum. "Hey, Leo," dedim. "Hiçbir zaman fazla ciddi olmakla suçlanmayacaksın belki ama bu profesyonelce davranmadığın anlamına gelmiyor. Bana diri diri suya gömüldüğümü unutturmayı başardın. Çok iyisin. Yakışıklı bir yüzden ibaret değilsin."

"Nerede ne diyeceğini çok iyi biliyorsun." Sesinden epey neşelendiği belliydi. Ayağa kalkmış olmalıydı çünkü bir sonraki cümlesinde sesi daha yüksekten geldi. İtfaiyeci sesiyle konuştu: "Yeterince bekledik, itiraz duymak istemiyorum."

"Yok, haklısınız," dedi Dionne, sesinde ağır yenilgiyle. "İyi misin, Rosie? Biraz rahatlayabildin mi? Tankın faydaları günlerce sürer. Kronik ağrılar için inanılmazdır–"

Leo sözünü kesti. "Meseleyi önemsizmiş gibi yansıtmayı kesmeni rica edeceğim."

"Özür dilerim. Rosie, şimdiden sabrın ve anlayışın için teşekkür ederim. Eğer içeride manuel bir kol yoksa–"

"Kol falan yoktu," diye araya girdi Leo. "Olsa çoktan bulurdu. Ürün hatalı, kabul et."

"Amerika'daki distribütöre ulaştım, ürüne bakması için bir tamirci gönderecekler."

"Bok gibi bir ürün yapmışlar, olan bu. Hah, geldiler," diye kibarca karşılık verdi Leo. Ardından beni önceden uyardığı kaos başladı. "Söylediklerimi unutma, Rosie."

Leo ve Frank dışında başka erkekler de içeri doluşuyor, hepsi aynı anda konuşuyordu.

"Ben diyorum ki–"

"Şunu bir tut–"

"Bunun içine–"

"O değil, küçüğü–"

"İşimi senden mi–"

"O zaman doğru yap!"

"Uzatma, yoksa–"

Tank hareket etmeye başladı, hepsi güldü, ben inledim.

"Ben buradayım, Kabuklu Rosie."

"Taşlama makinesini getir."

"Hanımefendi, rica etsem personelinize söyler misiniz burada gösteri yapmıyoruz–"

"Carlie diyor ki Sevgililer Günü'nde ona çiçek almayı unutursam–"

"Ben Carlie'ye her gün çiçek alırım, sen merak etme–"

"Bu siktiğimin şeyini neyden yapmışlar? Saf kurşun sanki. Bir türlü–"

"Japonların hakkını vermek lazım, adamlar–"

Leo, sadece Leo: "Nefes al, Rosie. Benim için nefes almaya devam et."

"Havası mı azalıyor yoksa? Siktir–"

Gürültü kesildi.

Leo hırlayarak karşılık verdi: "Öyle olsa şimdiye çoktan söylerdim, değil mi? Çok korkuyordur. Rosie, en iyi çözümü bulmaya çalışıyorduk sadece, tamam mı? Sana neyi hatırlamanı söylemiştim?"

Ben cevap veremeden biri araya girdi. "Rüya gibi biri olduğunu mu?"

Oda kahkahalarla inledi. "Ah Romeo! Romeo! Neden Romeo'sun sen?"

"Yeter!" Leo kükredi. "Yetti artık! Tepemin tasını attırdınız! Rosie şahidim. Şu küçük levyeyi verin bana. Kendi ellerimle çıkaracağım onu."

"O pazular nihayet bir işe yaramış olur," diye takıldı yaşlı bir adam. Bir duraksama oldu, sert bir bakışma yaşandığını tahmin ettim. "Kusura bakma, evlat. Takılıyoruz sadece."

Leo'nun tankı fiziksel olarak zorladığını hissedebiliyordum. Su çalkalanıyordu. İçindeki suyla ve benimle birlikte tankın ağırlığı ne kadardı acaba? Bu gidişle tank yan yatacaktı, ben de çırılçıplak, cenin gibi yere fırlayıp ayaklarının ucuna kadar kayacaktım.

"Pat diye açma sakın," diye bağırdım karanlığa.

Zihnim pazular, gökkuşakları, rüya gibi adamlar ve levyelerden oluşan bir kaleydoskopa döndü. "Ben buradayım," dedi bana tekrar ve ilk çatlaktan giren ışık, gözbebeğimi beyaz bir tel gibi deldi.

Memelerimi örttüm.

"Şimdi bir ilerleme kaydettik," diye bağırdı Leo öncekinden biraz daha yüksek bir sesle. "Mühür kırıldı sanırım. Aha, işte oluyor, çıkarıyorum şimdi inciyi bu boktan şeyin içinden, yemin ederim–"

Işık biraz daha kör edici bir acıya dönüştü.

"Kurtar kızı, Romeo." Adamlar tezahürata başladı. "Romeo! Romeo!"

"Bana Romeo demeyin! Benim adım Leo ulan..." Aşağılamaların, şakaların ve kesik nefeslerin arasından bir çatlak daha belirdi. "Vardiyam teknik olarak bitti, yani alaylarınıza katlanmak zorunda değilim. Bu kızı çıkardıktan sonra bira içmeye gideceğim, kocaman bir pizza yiyeceğim ve Sevgililer Günü'nün tüm vıcık vıcık zırvalıklarını görmezden geleceğim çünkü yalnızım, evet, inanması zor, rüya gibilik alanında altın sertifikam var ama–"

Çatırt.

"Bir şişe su ve pipet getirin. Çatlaktan sokabiliriz. Ne? Pipet yok mu? Hay çevrenize sizin!" Leo sözlerini bir ulumayla noktaladı. Sinirleri altüst olmuştu. "Çok az kaldı, hissediyorum."

Frank endişeyle, "Kendine zarar verme," dedi. "Çeneyi tekrar deneyelim. Eline sağlık. Hayır, Don. Bırak çocuk yapsın. Bunu hak etti. Sen de, Rosie. Harikaydın, kızım. Çok az kaldı. Bir çat daha duyacaksın, sonra dışarıdasın."

Leo koruyucu bir homurtuyla, "Üzerinde hiçbir şey yok," dedi.

"Merak etme–"

"Hemen bir havlu veririz–"

"Sorun değil, Leo, sakinleş–"

Leo'nun yapamadığını Hayat Çenesi yaptı. Çatlaktan iki çatal girdi ve içeriye sudan daha yüksek bir hızla ışık akmaya başladı. Kapak bir otuz santim kadar açılmıştı şimdi. Bembeyaz, yakıcı bir aydınlığa sürükleniyordum. Ellerimi gözlerime siper edip tankın duvarına yapıştım.

Bree'nin dehşete düşmüş sesi duyuldu. "Aman Tanrım, Rosie!"

"Durun." Leo'nun itfaiyeci sesi. "Kardeşi girebilir. Bornozu alın. İşte."

Artık tenime kumaş değiyor ve zehirli tuz çorbasıyla ıslanıyordu. Kaslarımda hiç derman kalmamıştı. Dionne'un vadettiği rahatlama bende çok yanlış etki etmişti.

Yüzümde tanıdık, yumuşak bir el hissettim. "Bree! Leo beni çıkardı."

Endişeyle mırıldanarak parmağını kapalı gözlerimin üzerinde gezdirdi. "Öyle de denebilir herhâlde. Aslında tüm erkekler çıksa iyi olur. Çok teşekkür ederim. Elinize sağlık hepinizin." Metal ekipman ve bot gıcırtıları duyuldu. Frank bana veda etti. Bree saçlarımı geriye çekip suyunu sıktı. Gözlerim açılmıyordu.

"Burada mısın?" diye sordum ortalığa. Kollarımı bornozun kollarından geçirdim.

"Buradayım," dedi Leo. "Sırtım dönük ve gözlerim kapalı. Sen çıkana kadar gitmeyeceğim."

Bree ona, "Tamam, örtündü. Yardım eder misin, birlikte kaldıralım?" dedi.

Kolumun altını kavrayan yeni el büyük ve sıcaktı. Beni tanktan çıkarırlarken Bree'nin keyfi yerine geldi. "Her şeye rağmen suda boğulmuş bir sıçana benzemiyorsun." Başıma bir havlu koydu.

Havluyu gözlerime bastırdım. "Kendimi kötü hissetmeyeyim diye diyorsun."

"Buraya getirin, duşa girsin," dedi Dionne. "Kıyafetlerini buraya koyduk, içeriye birkaç şişe su da bıraktım. İyice yıkan, şampuanlan, saçlarına krem sür. Sonrasında sıcak taş masajına girmek ister misin, Rosie?"

"Yok, teşekkürler. Turşuya döndüm zaten."

"Gözlerini iyi yıka," diye tavsiyede bulundu Leo. "Birazdan senin için bir sağlık görevlisi çağıracağım. Sonrasında görüşürüz. Bu arada, doğru söylüyor." Sesi yarım oktav düştü. "Boğulmuş bir sıçan değilsin." Vücudunun kokusu baş döndürücü bir dalga hâlinde bana çarptı.

"Pek de centilmen, değil mi?" Bree kıkırdardı. Benimse midem hâlâ o tankın suyunda süzülüyormuş, dalgalarla birlikte bir oraya bir buraya sallanıyormuş gibiydi. "Gel, seni kendine getireyim."

İşemem bitmek bilmedi, sonra duşa girip köpüklendim ve durulandım. Kuru giysilerim bana antika eşyalar gibi geliyordu. Duştan çıkıp şık döşenmiş soyunma odasına girdiğimde ve saçımdaki havluyu çıkardığımda nihayet gözlerimi açmayı başardım. "Saat kaç oldu?"

Bree saate baktı. "Öğle yemeği geçeli çok oldu. Acıktın mı?"

Kardeşimin ne kadar özenli bir bakımdan geçtiğini şimdi görebiliyordum. Cildi pırıl pırıldı, tırnaklarına kırmızı oje sürülmüştü ve yorgunluğundan eser yoktu. "Çok güzel görünüyorsun. Günün benimkinden iyi geçmiş."

"Bana kızgın olduğunu biliyordum. Ama kendimi bir dakikada açıklayabilirim." Kapıyı açıp dışarı seslendi: "Saçını kurutuyorum. Biraz uzun sürebilir. Çok su emdi."

"Tamam, mesaim bitti zaten. Beklerim," dedi Leo.

Bree moral verici bir sesle, "Tanktaki mineraller seni pırıl pırıl etmiş," dedi. Her ne kadar kulağa hiç inandırıcı gelmese de arkama geçip fönlediği saçlarım sert ama çekici bukleler hâlini alırken aynada kendimi gördüm ve yalan söylemediğini fark ettim.

Gerçekten de... güzeldim. "Şu anda nasıl bu kadar iyi görünebiliyorum?" Hayatımda ilk kez kendimi onunla kıyasladığımda onun dağınık bir versiyonu gibi hissetmedim. Sadece farklıydık, o kadar. Ve bu sorun değildi. Belki de tam şu anda çiçek açıyordum. Elimi kulağıma götürdüm. "Of ya. Diğer küpem de düşmüş."

"Lütfen hiç değişme," diye yanıtladı Bree. "Birazcık bundan süreceğim buraya, biraz da şuraya..." Makyaj çantasını açmış yüzüme tuvalmiş gibi küçük renk dokunuşları yapıyordu. "Bana güven. Bana güven."

"Bunu söyleyip duruyorsun da Leo'ya teşekkür etmem gerekiyor."

"Hemen dışarıda, bekliyor." Bana muzip bir bakış attı. "Eminim meraktan çatlamışsındır. Bekleme salonundaki gövde gibi," diye ekledi fısıltıyla.

Gözlerimi Bree'ye çevirdim. "Bugün delirmediysem onun sayesinde. Harika biri."

"Sizi duyabiliyorum," dedi Leo duvarın arkasından. "Ama ne kadar harika olduğumu anlatmaya devam et sen."

Duyması için sesimi yükselterek, "Çok nazikti," dedim. "Hem de esprili. Harika bir gülümsemesi var, eminim bundan. Bir de ah, Bree, o kahkahası yok mu? Tanrım. Hayatımda böyle rengârenk ve pastel bir gülüş duymadım. Hep de gülüyor çünkü kendisi tatlı, şapşal bir beyefendi."

Dışarıda kahkahalar attı, ben de aynada kendi gülümsememi gördüm.

"Ayrıca ona yelken çiçeği sattım."

"Başka?" Bree yüzümü ellerinin arasına aldı. Fısıldayarak tekrarladı, "Bana güven. Bana güven."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?" Yanağımı manikürlü ellerine yasladım. "Seni seviyorum, Bree. Beni bırakıp gittiğin için teşekkürler, böylece en gizli sırlarımı o şapşal, rüya gibi adama anlatabildim."

"Kendilerini öven erkekler genelde çirkin olur. Onu iyi göremedin bence. Kendini hazırlamak isteyebilirsin. Beklentilerini ayarla."

"Hey," dedi Leo incinmiş bir sesle. "Kaçıp gitmeni affetmiştim halbuki."

"Seninle dalga geçmek çok eğlenceli. Hazır mısın, Nüdist Rosie?" Beni ayağa kaldırdı. "Gerçekten hazır mısın?"

Başımla onayladım. "Öyle bir sarılacağım ki kemikleri kırılacak."

Leo kapının arkasından, "Ben de gerçekten hazırım," dedi. "Sal canavarı."

Kapı açıldı.

Işık, bir gökkuşağı spektrumu hâlinde gözbebeklerimi delip geçti. Başta onu göremedim – yani tam göremedim. Fiziki varlığını göremedim. Hâlâ kafamda canlandırdığım hâlini görüyordum: kocaman beyaz gülümsemesi, gülerken ve şakalaşırken vücudunun akışkan ve değişken hareketleri, tenimde hissettiğim o büyük eli...

Gördüğüm görüntünün beynime ulaşıp netleşmesine kalmadan tatmin olmuştum.

Her şeyi tam da hayal ettiğim gibiydi.

"Senin için suya işemeyi unuttum," dedim. Etrafımdaki oda yavaş yavaş odağıma girmeye başladı. Pembe bir duvar, bir tuz lambası ve bir adam gördüm. Uzun boylu, bronz tenli, pazulu ve şapşal... Keyifli kahkahasıyla kollarını iki yana açmıştı.

"Kabuklu Rosie!"

"Leo Her-Kimsen!" Ona doğru koştum ve beni kucakladı. Kolları dirseklerine kadar bana sarıldı. Ben de kollarımı boynuna doladım. "Kurtardın beni!"

"Evet, kurtardım! Sonra ne oldu biliyor musun? Belediye başkanı aradı, beni itfaiyecilerin kralı yapacakmış!"

"Tebrikler! Senden hiç şüphem yoktu zaten!" Deli gibi gülüyordum. Yanağımı temiz, pamuklu kıyafetine bastırdım. "Day spa mumlarından daha güzel kokuyorsun. Yanıcı üniforman da üzerinde muhteşem duruyor!"

Bu sarılma ihtiyacım olan her şeydi: kuru, sıkı, bir sürü temas noktası olan ve kalp atışlarımı yatıştıran bir sarılma. Göğsünün yumuşak katmanı arkasından gülüşünü duyabiliyordum. Durmadan gülüyorduk. Ayaklarım yere değmiyordu artık.

Beni bir o yana bir bu yana sallayarak, "Zafer!" diye nara attı. "Zafer benimdir!"

"Ve benim!"

Bree arkamızdaki kapı aralığından konuştu: "Tamam, tuhaf ikili. Sakinleşin biraz. İnsanlar buraya çamur banyosu ve masaj için geliyor."

"Bakayım sana şimdi." Leo beni yere bıraktı ve giderek artan bir heyecanla beni süzdü. Gözleri büyükannemin nişan yüzüğündeki koyu safir gibi parlıyordu. Öpülesi

alnında bir kırışıklık belirdi. "Yuh. Rüya gibi kadınmışsın, Kabuklu Rosie. Neden hiç uyarmadın?"

"İçinde marine olduğum sıvı mucizevi bir iksir olmalı. Sen de yalan söylemiyormuşsun. Şimdiye kadar açtığın en büyük turşu kavanozu buydu herhâlde?"

Bana mutlu mutlu gülümsedi. Yüzü mizah anlayışıyla –hazırcevaplığı, nezaketi ve zekâsıyla– uyumluydu. Aramızdaki büyülü enerji alışverişini hissedebiliyordum. Göğsümün ortasına tuhaf bir his kondu. Sanki uzun zamandır aradığım kol oradaydı ve çekilmişti. Bir şeylerin kapağı açılmıştı.

"Eminim bunu her gün duyuyorsundur Leo ama sen rüya gibiliğin de ötesindeymişsin!"

"O konuda asla yalan söylemezdim." Başparmağını çenemin altına koyup daha yakından incelemek için yüzümü kaldırdı. "İşte bu. Açmam gereken başka kavanoz var mı? İşe yaramayı severim."

"Çok var."

Dionne geldi. Zor bir gün geçirmişe benziyordu. "Bugünkü aksaklık için sana en içten özürlerimizi sunarız, Rosie."

"Sorun değil. Sizin hatanız değildi."

Leo sevimli bir sesle araya girdi, "Nazik Rosie, tatlı Rosie. Onlara dava açacaksın."

"Hı hı," diye katıldı avukat ablam.

Dionne sözlerine devam etti: "İyi niyetimizin bir göstergesi olarak, salonumuz sana bir hediye çeki sunmaktan memnuniyet duyar–"

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm ama buraya bir daha gelemem."

"Bir seyahat çeki." Bana uzattı. Üzerindeki rakama baktım. Saat başı kazandığım parayı düşündüm. Kintsugi Day Spa gerçekten çok üzgün olmalıydı.

"Bu yeterli. Özrünüzü kabul ediyorum."

Bree araya girdi. "Rosie'nin bu iyi niyet jestini kabulü, fiziksel veya psikolojik yaralanmalardan kaynaklanan ekonomik kayıplar için tazminat talep etme hakkından feragat ettiği anlamına gelmez."

Dionne bu konuyu onunla detaylı tartışmak için uzaklaşırken Leo'ya bakıp omuz silktim. "Dedim sana. Bree her şey dâhil bir paket."

Güzel gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmadı. "Maldivler'de güzel bir Sevgililer Günü tatili için muhtemelen çok geç kaldık. Belki seneye olur, ha?" Leo parmak uçlarıyla saçlarımı düzeltti. "O distopik kâbus kapsülünün içinde kilitliyken öğle yemeği yedin mi?"

"İçeride kendime bir sandviç yapmıştım ama midemde hâlâ yer var." Bree'ye seslendim. "Biz gidip birer büyük boy pizza yiyeceğiz. Gelecek misin?"

"Yok. Sizi baş başa bırakmam gerektiğini biliyorum." Hafif somurtkan bir suratla çantamı ve atkımı uzattı. "İyi eğlenceler. Fark ettiğinde yanında olurum diye umuyordum."

"Neden? Neyi fark ettiğimde?" Atkımı boynuma dolarken bir anda gözüme çarptı.

Neden ikide bir *bana güven, bana güven, bana güven* dediği şimdi anlaşılıyordu.

Leo'nın soyadı üniformasına işlenmişti. Şaşkınlıkla, yüksek sesle okudum:

"Koca... Leo Koca?"

Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Lütfen dalga geçmeyin. Bana Romeo demeleri yeterince sinir bozucu zaten. Evlenirsem eşimin soyadını alacağım."

"Whittaker," diye bilgilendirdi Bree.

"Leo Whittaker... Kulağa hoş geliyor." Elinde ilk yardım çantasıyla bekleyen sağlık görevlisini işaret etti. "Şu kızın kalbini yeniden attırabilir misin? Benim yüzümden şoka girdi de. Bir de yaklaşık üç saat tankın içinde yüzdü, o yüzden tansiyonuna da baksan iyi olur."

Sağlık görevlisi çantasını karıştırmaya başladığında, akıllıca bir cevabımın kalmadığını fark ettim.

Neyse ki kardeşim her zamanki gibi arkamdaydı.

"Koca Bey," dedi Bree, aşırı tatmin olmuş bir hâlde. "Seni o kadar uzun zamandır bekliyorduk ki anlatamam."

